

Arrest

nr. 174 964 van 20 september 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 1 juni 2016 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 25 april 2016 waarbij de aanvraag voor een toelating tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard (bijlage 15^{quater}) en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 juli 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 augustus 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN loco advocaat B. SOENEN en van advocaat S. BOUMAHDJ, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 9 oktober 2014 wordt de verzoekende partij in het bezit gesteld van een aankomstverklaring, geldig van 31 september 2014 tot 19 december 2014.

1.2. Op 13 oktober 2014 wordt een aanvraag ingediend op grond van artikel 10 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.3. Op 6 januari 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten

1.4. Op 7 juli 2015 dient de verzoekende partij een nieuwe aanvraag in om toelating tot verblijf op grond van de artikelen 10 en 12bis van de vreemdelingenwet. Op voormelde datum wordt aan de verzoekende partij een ontvangsbewijs van een aanvraag voor toelating tot verblijf afgeleverd (bijlage 15bis).

1.5. Op 25 april 2016 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een beslissing tot onontvankelijkheid van een aanvraag om toelating tot verblijf. Dit is de eerste bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Met het oog op artikel 12bis, §4, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 26/1, §2, tweede lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

is de aanvraag voor een toelating tot verblijf, ingediend op 07.07.2015 in toepassing van de artikelen 10,12bis, §1, tweede lid van de wet van 15 december betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, door:

(...)

om de volgende reden onontvankelijk:

Betrokkene haalt aan dat zij sedert 2009 gehuwd zijn en 2 kindjes hebben van 4 jaar en 1 jaar waarvan de dochter hier naar school gaat. Tevens haalt zij aan dat haar man in België woont en werkt sinds 2000 als vrachtwagenchauffeur in Zelzate met een vast contract.

Dit zijn geen buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 12bis §1, tweede lid, 3° van de wet van 15.12.1980. Deze argumenten ontslaan betrokkene en de kinderen niet van de verplichting te voldoen aan de bepaling van artikel 6 tweede lid van de wet van 15.12.1980: mevrouw en de kinderen mogen niet langer dan 90 dagen op een periode van 6 maand in België zijn. Mevrouw en de kinderen dienen hieraan te voldoen; dan kunnen zij een nieuwe aanvraag tot gezinshereniging in België indienen.

Tot slot wordt verwezen naar het feit dat betrokkene zich wil integreren en een cursus Nederlands volgen om alhier te kunnen werken alsook dat zij een goede toekomst willen voor de kinderen hier en dat zij zelf voorzien in de kosten die ze hebben met het inkomen van haar man.

Dit is een lovenswaardige intentieverklaring, maar houdt geen buitengewone omstandigheden in bovenstaande betekenis in.

Bovenstaande argumenten kunnen niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheden. Het feit dat berokkenen een effectief gezinsleven onderhouden betreft een element dat hier niet in vraag wordt gesteld. De verplichting om terug te keren betreft slechts een tijdelijke verwijdering van het grondgebied. Dat wil niet zeggen dat betrokkene en de kinderen definitief gescheiden zullen worden van haar/hun man/vader in België, waardoor dit geen onherstelbare of ernstige schade met zich meebrengt. Betrokkenen kunnen van zodra zij de aanwezigheid van maximum 90 dagen op de 180 dagen gerespecteerd hebben en eveneens aan alle voorwaarden zoals bepaald in art. 10 van de wet van 15.12.1980 voldoen, haar/hun echtgenoot/vader opnieuw vervoegen om een nieuwe aanvraag in te dienen.

Betrokkenen zijn niet verhinderd om tijdelijk naar hun land van herkomst terug te keren en de huidige beslissing stuurt op geen enkele wijze aan dat de toekomst van betrokkenen in Albanië zou liggen in plaats van in België, wel dat de geijkte procedure dient te worden gevolgd volgens de bepalingen van artikel 10 van de wet van 15.12.1980.

Bovendien zijn het medisch attest, het ziekenfondsattest en het bewijs van goed gedrag en zeden niet recent genoeg en bieden dus geen realistische kijk meer op de huidige situatie.

Wat betreft artikel 12bis §7: het hoger belang van de gezamenlijke kinderen in het gezin kan niet worden geschonden enkel door een tijdelijke afwezigheid van betrokkene en de kinderen om zich in regel te

stellen. In deze tijden zijn er bovendien afdoende mogelijkheden om via sociale media contact te houden met haar/hun man/vader tijdens hun afwezigheid .”

1.6. Op 25 april 2016 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de tweede bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“De mevrouw, die verklaart te heten

(...)

Dit geldt eveneens voor de kinderen : (...)

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om zich er naar toe te begeven, binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Art. 7 al. 1-2 VW van 15.12.1980 : regelmatig verblijf verstreken.

Het feit dat betrokkene gehuwd is met een gevestigde, geeft haar (en de kinderen) niet automatisch verblijfsrecht Dit ontslaat haar eveneens niet van de verplichting om in regel te zijn met de bestaande wetgeving. Een tijdelijke afwezigheid van betrokkene om zich in regel te stellen, betekent geen breuk in de familiale relaties. Zij kan contact onderhouden met het gezin via de moderne communicatiemiddelen. Er zijn geen aanwijzingen dat de gezondheidstoestand van betrokkene en kinderen een belemmering vormt voor het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Wat betreft artikel 12bis §7: het hoger belang van de gezamenlijke kinderen in het gezin kan niet worden geschonden enkel door een tijdelijke afwezigheid van betrokkene en de kinderen om zich in regel te stellen. In deze tijden zijn er bovendien afdoende mogelijkheden om via sociale media contact te houden met haar/hun man/vader tijdens hun afwezigheid .”

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste van de verzoekende partij te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 62 van de vreemdelingenwet, van de materiële en formele motiveringsverplichting, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 7 van de vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheids- en vertrouwensbeginsel en van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en artikel 4 van het Handvest voor de grondrechten van de Europese Unie.

3.1.1. De verzoekende partij verduidelijkt dat het eerste middel gericht is tegen de tweede bestreden beslissing houdende het bevel om het grondgebied te verlaten en licht voormeld middel toe als volgt:

“De verwerende partij begaat in de bestreden beslissing van uitwijzing - bijlage 13 -, genomen ten aanzien van de verzoekster, in toepassing van het artikel 7 Vreemdelingenwet een manifeste beoordelingsfout, door aan de verzoekster mede te delen dat zij beschikt over een termijn van 30 dagen om het grondgebied vrijwillig te verlaten.

4.1.2.

De Dienst Vreemdelingenzaken stelt het volgende in de bestreden beslissing (zie stuk met nr. 1) om te verantwoorden dat zij het grondgebied dient te verlaten :

" Reden van de beslissing:

(...)

Art 7 al 1-2 VW van 15.12.1980 : regelmatig verblijf verstreken.

Het feit dat betrokkene gehuwd is met een gevestigde, geeft haar (en de kinderen) niet automatisch verblijfsrecht. (...)"

4.1.3.

Overeenkomstig het artikel 62 van de Vreemdelingenwet moeten alle administratieve beslissingen met redenen omkleed worden.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 bepalen dat de bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd en dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende moet zijn.

Een bestuurshandeling is aldus gemotiveerd als niet alleen de concrete feiten maar ook de op die feiten toepasselijke rechtsregels worden vermeld en tevens wordt uitgelegd hoe de toepassing van die rechtsregels op de feiten naar de uiteindelijke beslissing heeft geleid.

De motivering moet tevens draagkrachtig zijn, dat wil zeggen dat de motivering de beslissing maar zal kunnen schragen wanneer zij duidelijk, niet tegenstrijdig, juist, pertinent, concreet, precies en volledig is CR.vSt.nr. 72.635, 23 maart 1998, A.P.M. 1998 (samenvatting), 64; Arbrb. Brussel 5 oktober 2002, J.T.T. 2003, afl. 867, 393).4.4.Dat de beslissing niet correct is gemotiveerd.

De bestreden beslissing stelt dat het regelmatig verblijf van de verzoekster verstreken is en dat zij beschikt over een termijn van 30 dagen om het grondgebied te verlaten.

Er wordt in de bestreden beslissing expressis verbis verwezen naar het feit dat de verzoekster niet regelmatig in België is.

Er wordt hiervoor toepassing gemaakt van het artikel 7, alinéa 1-2 van de wet van 15/12/1980.

Evenwel klopt dit niet aangezien de verzoekster een Albanese is die vrijgesteld is van visumplicht.

De verzoekster valt dus niet onder de toepassing van art. 7, alinéa 1-2 van de wet van 15/12/1980.

Als de verzoekster al het voorwerp kon uitmaken van een uitwijzingsbevel dan had toepassing dienen gemaakt te worden van het art. 7, alinéa 1, 2° wet van 15/12/1980.

Aangezien de grondslag van dit uitwijzingsbevel foutief is dient het vernietigd te worden."

3.1.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in artikel 62 van de vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan de bestreden beslissing genomen is.

Het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten vermeldt duidelijk de juridische en feitelijke overwegingen waarop de verwerende partij steunt. Zij verwijst immers naar de toepassing van artikel 7, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet en stelt *in concreto* vast dat het regelmatig verblijf van de verzoekende partij is verstreken. Voorts wordt gemotiveerd *"Het feit dat betrokkene gehuwd is met een gevestigde, geeft haar (en de kinderen) niet automatisch verblijfsrecht Dit ontslaat haar eveneens niet van de verplichting om in regel te zijn met de bestaande wetgeving. Een tijdelijke afwezigheid van betrokkene om zich in regel te stellen, betekent geen breuk in de familiale relaties. Zij kan contact onderhouden met het gezin via de moderne communicatiemiddelen. Er zijn geen aanwijzingen dat de gezondheidstoestand van betrokkene en kinderen een belemmering vormt voor het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten. Wat betreft artikel 12bis §7: het hoger belang van de gezamenlijke kinderen in het gezin kan niet worden geschonden enkel door een tijdelijke afwezigheid van betrokkene en de kinderen om zich in regel te stellen. In deze tijden zijn er bovendien afdoende mogelijkheden om via sociale media contact te houden met haar/hun man/vader tijdens hun afwezigheid."*

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de vreemdelingenwet. De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat aan de formele motiveringsverplichting niet werd voldaan.

3.1.3. Waar de verzoekende partij inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de tweede bestreden beslissing, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het eerste middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet op kennelijk onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen (RvS 7 november 2001, nr. 101.624).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de verwerende partij de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat zij bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Artikel 7 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven:

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

2° wanneer hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;

3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;

4° wanneer hij door de Minister, op eensluidend advies van de Commissie van advies voor vreemdelingen, geacht wordt de internationale betrekkingen van België of van een Staat die partij is bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt, te kunnen schaden;

5° wanneer hij, ter fine van weigering van toegang, gesignaleerd is, overeenkomstig artikel 3, 5°;

6° wanneer hij niet beschikt over voldoende middelen van bestaan, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor de terugreis naar het land van oorsprong of voor de doorreis naar een derde Staat, waar zijn toelating is gewaarborgd, en niet in staat is deze middelen wettelijk te verwerven;

7° wanneer hij aangetast is door een der ziekten of gebreken opgesomd in de bijlage bij deze wet;

8° wanneer hij een beroepsbedrijvigheid als zelfstandige of in ondergeschikt verband uitoefent zonder in het bezit te zijn van de daartoe vereiste machtiging;

9° wanneer hij, met toepassing van de internationale overeenkomsten of akkoorden die België binden, door de overheden van de overeenkomstsluitende Staten, ter verwijdering van het grondgebied van deze Staten, aan de Belgische overheden wordt overgedragen;

10° wanneer hij, met toepassing van de internationale overeenkomsten of akkoorden die België binden, door de Belgische overheden aan de overheden van de overeenkomstsluitende Staten moet overgedragen worden;

11° wanneer hij sedert minder dan tien jaar uit het Rijk werd teruggewezen of uitgezet, zo de maatregel niet werd opgeschort of ingetrokken;

12° wanneer een vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod dat noch opgeschort noch opgeheven is.

Onder voorbehoud van de toepassing van de bepalingen onder Titel IIIquater, kan de minister of zijn gemachtigde, in de in artikel 74/14, § 3, bedoelde gevallen de vreemdeling naar de grens terugleiden.

Te dien einde, en tenzij andere afdoende maar minder dwingende maatregelen doeltreffend kunnen worden toegepast, kan de vreemdeling vastgehouden worden voor de tijd die strikt noodzakelijk is voor de uitvoering van de maatregel, meer in het bijzonder wanneer er een risico op onderduiken bestaat of

wanneer de vreemdeling de voorbereiding van de terugkeer of de verwijderingsprocedure ontwijkt of belemmert, en zonder dat de duur van de vasthouding twee maanden te boven mag gaan.

De minister of zijn gemachtigde kan, in dezelfde gevallen, de vreemdeling een verblijfplaats aanwijzen voor de tijd die nodig is om deze maatregel uit te voeren.

De Minister of zijn gemachtigde kan echter deze opsluiting telkens met een periode van twee maanden verlengen wanneer de nodige stappen om de vreemdeling te verwijderen werden genomen binnen zeven werkdagen na de opsluiting van de vreemdeling, wanneer zij worden voortgezet met de vereiste zorgvuldigheid en wanneer de effectieve verwijdering van deze laatste binnen een redelijke termijn nog steeds mogelijk is.

Na een verlenging kan de in het voorgaande lid bedoelde beslissing enkel door de Minister genomen worden.

Na vijf maanden te zijn opgesloten, moet de vreemdeling in vrijheid worden gesteld.

In de gevallen waarin dit noodzakelijk is voor de bescherming van de openbare orde of de nationale veiligheid, kan de opsluiting van de vreemdeling, na het verstrijken van de termijn bedoeld in vorig lid, telkens verlengd worden met één maand, zonder dat de totale duur van de opsluiting daardoor evenwel meer dan acht maanden mag bedragen."

3.1.4. De verzoekende partij meent dat voor het niet regelmatig in België zijn door de verzoekende partij, die een Albanese is en vrijgesteld is van de visumplicht, geen toepassing kon gemaakt worden van artikel 7, alinea 1-2 van de vreemdelingenwet, doch dat indien zij al het voorwerp kon uitmaken van een bevel om het grondgebied te verlaten dan toepassing had dienen gemaakt te worden van artikel 7, alinea 1, 2° van de vreemdelingenwet, zodat de grondslag van het bevel om het grondgebied te verlaten foutief is.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij niet betwist dat haar op grond van artikel 7, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet een bevel om het grondgebied te verlaten kon worden afgegeven. Zij meent echter dat de grond waarnaar de verwerende partij verwijst, met name artikel 7, alinea 1-2 van de vreemdelingenwet foutief is.

De verzoekende partij kan niet ernstig voorhouden als zou de verwerende partij met de gebruikte formulering artikel 7, alinea 1 -2 van de vreemdelingenwet, aan het bevel om het grondgebied te verlaten een andere juridische grondslag hebben willen verlenen dan artikel 7, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet, te meer nu de motieven van het bestreden bevel eveneens vermelden dat het legaal verblijf verstreken is.

Een schending van de materiële motiveringsplicht of van het zorgvuldigheidsbeginsel kan dan ook niet worden aangenomen.

Bovendien toont de verzoekende partij niet aan welk belang zij heeft bij haar kritiek nu zij duidelijk op de hoogte is van de wettelijke bepaling die rechtvaardigt dat er ten aanzien van haar een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten wordt genomen.

3.1.5. Het vertrouwensbeginsel kan worden omschreven als één van de beginselen van behoorlijk bestuur krachtens hetwelk de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid, of op toezeggingen of beloften die de overheid in het concrete geval heeft gedaan (RvS 6 februari 2001, nr. 93.104). Het vertrouwensbeginsel houdt in dat door het bestuur bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dienen te worden gehonoreerd (RvS 28 januari 2008, nr. 179.021).

Luidens artikel 39/78 *juncto* artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid echter *"een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen"*. Onder "middel" in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij nergens in haar betoog verduidelijkt op welke wijze de tweede bestreden beslissing het vertrouwensbeginsel zou schenden. Alsook dient vastgesteld te worden dat de verzoekende partij op geen enkele concrete wijze uiteenzet waarom of op welke wijze de tweede bestreden beslissing artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest zou schenden.

In zoverre de verzoekende partij aldus de schending zou wensen aan te voeren van het vertrouwensbeginsel, artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest is het middel dan ook onontvankelijk.

3.1.6. Het eerste middel is, in zoverre onontvankelijk, ongegrond.

3.2. In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 10 en 12bis, §1, tweede lid, 3° van de vreemdelingenwet, van artikel 26/1 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het vreemdelingenbesluit), van het proportionaliteits- en redelijkheidsbeginsel, van artikel 8 van het EVRM en van de motiveringsplicht en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991.

3.2.1. Het tweede middel is blijkens het verzoekschrift gericht tegen de beslissing tot onontvankelijkheid van een aanvraag voor een toelating tot verblijf en wordt door de verzoekende partij uiteengezet als volgt:

“4.2.1.

In de bestreden beslissing wordt er toepassing gemaakt van de artikelen 10 en 12bis van de vreemdelingenwet

naar aanleiding van de aanvraag dd. 07/07/2015.

De artikelen 10 en 12 bis Vreemdelingenwet en het artikel 26/1 Vreemdelingenbesluit zijn als volgt :

(...)

4.2.2.

De Dienst Vreemdelingenzaken neemt een beslissing tot weigering van onontvankelijkheid.

Deze wordt genomen in toepassing van de bovenstaande artikelen.

Eigenlijk is de weigeringsbeslissing manifest foutief.

De Dienst Vreemdelingenzaken verwijst naar het artikel 26/1, §2, tweede lid Vreemdelingenbesluit om de aanvraag af te wijzen.

Dit artikel 26/1, §2, tweede lid Vreemdelingenbesluit stelt dat er bewijsdocumenten moeten voorgelegd worden met betrekking tot de buitengewone omstandigheden zoals gedefinieerd in artikel 12bis, §1, tweede lid, 3° Vreemdelingenwet.

Het artikel 12bis, §1, tweede lid, 3° Vreemdelingenwet stelt dan weer dat de buitengewone omstandigheden voor handen moeten zijn om te motiveren waarom de betrokken vreemdeling niet naar zijn land kan terugkeren om „om het op grond van artikel 2 vereiste visum te vragen bij de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger”.

Evenwel wordt hierbij totaal geen rekening gehouden met het gegeven dat de verzoekster niet visumplichtig is als Albanese onderdane.

Het artikel 12bis, §1, tweede lid, 3° Vreemdelingenwet stelt derhalve een onnodige voorwaarde door te verlangen om terug te keren naar Albanië met het oog op de aanvraag van een visum.

Aangezien de verzoekster geen visum dient aan te vragen kan zij ook niet worden verplicht door de Dienst Vreemdelingenzaken om wel terug te keren naar Albanië om aldaar een visum aan te vragen. De Dienst Vreemdelingenzaken kan de verzoekster evident niet verplichten tot een feitelijke gedraging die niet noodzakelijk is.

De verzoekster is als Albanese onderdane inderdaad vrijgesteld om terug te keren en een visum aan te vragen.

Zij mag zich dus wel rechtstreeks wenden tot de gemeente van haar verblijf in België.

4.2.3.

Bovendien is de redenering van de Dienst Vreemdelingenzaken ook een ander vlak zeer merkwaardig.

Zo stelt de Dienst Vreemdelingenzaken dat de verzoekster niet langer dan 90 dagen in België mag blijven. Het indienen van een aanvraag in toepassing van art. 10 en 12bis Vreemdelingenwet impliceert door de lange wachttijd die gepaard gaat met de aanvraag dat de verzoekster deze periode in ieder geval overschrijdt.

Met andere woorden kan de verzoekster nooit een aanvraag indienen zonder de 90 dagen te overschrijden. De Dienst Vreemdelingenzaken kan ingevolge deze onredelijke redenering iedere aanvraag afwijzen. Dit kan evident niet de bedoeling geweest zijn van de wetgever. Zo diende de verzoekster een aanvraag in op datum van 07/07/2015 en werd deze pas 9 maanden na de aanvraag afgewezen op datum van 25/04/2016. Met andere woorden, indien de Dienst Vreemdelingenzaken in zijn redenering gevolgd moet worden kan geen enkele aanvraag meer door een Albanees ingediend

worden bij de Belgische gemeente telkens de Dienst Vreemdelingenzaken de aanvraag niet binnen de 90 dagen behandelt.

Er anders over oordelen zou een onredelijke en onjuiste toepassing maken van de Vreemdelingenwet.

De verzoekster bevindt zich, omwille van de vrijstelling van de visumplicht, in ieder geval in een buitengewone omstandigheid die haar vrijstelt om de aanvraag in te dienen bij de Belgische ambassade of diplomatieke post.

De bestreden beslissing van onontvankelijkheid dient bijgevolg vernietigd te worden."

3.2.2. De Raad stelt vooreerst vast dat de verzoekende partij op geen enkele concrete wijze uiteenzet waarom of op welke wijze de eerste bestreden beslissing artikel 8 van het EVRM zou schenden.

In zoverre de verzoekende partij aldus de schending zou wensen aan te voeren van artikel 8 van het EVRM is het tweede middel dan ook onontvankelijk.

3.2.3. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan de bestreden beslissing genomen is. *In casu* geeft de eerste bestreden beslissing duidelijk de motieven en de juridische grond aan op basis waarvan de beslissing is genomen.

Zo verwijst de eerste bestreden beslissing naar artikel 12*bis*, §4, eerste lid en de artikelen 10 en 12*bis*, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet alsook naar artikel 26/1, §2, tweede lid van het vreemdelingenbesluit. In de eerste bestreden beslissing wordt voorts gemotiveerd waarom de aanvraag onontvankelijk is waarbij verwezen wordt naar het feit dat de door de verzoekende partij aangehaalde omstandigheden geen buitengewone omstandigheden vormen in de zin van artikel 12*bis*, §1, tweede lid, 3° van de vreemdelingenwet en worden ook de redenen hiervoor uiteengezet.

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de eerste bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991.

3.2.4. De verzoekende partij betoogt dat de eerste bestreden beslissing manifest foutief is. Waar de verzoekende partij aldus inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de bestreden beslissing, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

3.2.5. De verzoekende partij betoogt dat de verwerende partij geen rekening heeft gehouden met het feit dat zij niet visumplichtig is als Albanees onderdane, dat artikel 12*bis*, §1, tweede lid, 3° van de vreemdelingenwet derhalve een onnodige voorwaarde stelt door van haar te verlangen terug te keren naar Albanië met het oog op de aanvraag van een visum, dat aangezien zij geen visum dient aan te vragen, zij ook niet kan worden verplicht om wel terug te keren naar Albanië om aldaar een visum aan te vragen, dat de verwerende partij haar evident niet kan verplichten tot een feitelijke gedraging die niet noodzakelijk is. De verzoekende partij meent dat zij als Albanese onderdane vrijgesteld is van terugkeer en van het aanvragen van een visum, dat zij zich dus wel rechtstreeks mag wenden tot de gemeente van haar verblijf in België. Zij meent dat de redenering van de verwerende partij ook op een ander vlak zeer werkwaardig is waar gesteld wordt dat zij niet langer dan 90 dagen in België mag blijven terwijl het

indienen van een aanvraag in toepassing van de artikelen 10 en 12bis van de vreemdelingenwet door de lange wachttijd die gepaard gaat met de aanvraag impliceert dat zij deze periode in ieder geval overschrijdt. Zij betoogt dat zij met andere woorden nooit een aanvraag kan indienen zonder de 90 dagen te overschrijden, dat de verwerende partij ingevolge deze onredelijke redenering iedere aanvraag kan afwijzen, dat dit evident niet de bedoeling kan zijn geweest van de wetgever, dat zij een aanvraag indiende op 7 juli 2015 en deze pas 9 maanden later na de aanvraag afgewezen werd, dat met andere woorden, indien de verwerende partij in haar redenering moet worden gevolgd, geen enkele aanvraag door een Albanees meer kan ingediend worden bij de Belgische gemeente telkens de verwerende partij de aanvraag niet binnen de 90 dagen behandelt.

3.2.6. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij op 7 juli 2015 bij de burgemeester van de gemeente Zelzate een aanvraag voor een toelating tot verblijf in toepassing van de artikelen 10 en 12bis, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet indiende.

Artikel 12bis, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt

“§ 1. De vreemdeling die verklaart dat hij zich in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, moet zijn aanvraag indienen bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger die bevoegd is voor zijn woonplaats of zijn verblijfplaats in het buitenland.

In de volgende gevallen kan hij zijn aanvraag echter indienen bij het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats :

1° indien hij al in een andere hoedanigheid toegelaten of gemachtigd werd tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk en indien hij vóór het einde van deze toelating of machtiging alle in § 2 bedoelde bewijzen overlegt;

2° indien hij tot een verblijf van maximaal drie maanden is gemachtigd, en indien dit wettelijk is vereist, hij beschikt over een geldig visum met het oog op het afsluiten van een huwelijk of partnerschap in België, dit huwelijk of partnerschap effectief werd gesloten vóór het einde van deze machtiging en hij vóór het einde van deze machtiging alle in § 2 bedoelde bewijzen overlegt;

3° indien hij zich bevindt in buitengewone omstandigheden die hem verhinderen terug te keren naar zijn land om het op grond van artikel 2 vereiste visum te vragen bij de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger en alle in § 2 bedoelde bewijzen overmaakt, evenals een bewijs van zijn identiteit;

4° indien hij tot een verblijf van maximaal drie maanden is gemachtigd en hij een minderjarig kind is als bedoeld in artikel 10, § 1, eerste lid, 4°, tweede en derde streepje of hij de ouder is van een minderjarige erkende vluchteling of minderjarige die de subsidiaire bescherming geniet als bedoeld in artikel 10, § 1, eerste lid, 7°.”

Uit deze bepaling blijkt dat de kwestieuze aanvraag tot verblijf in principe steeds in het buitenland, dit is bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor de verblijfplaats of plaats van oponthoud van de vreemdeling, moet worden ingediend. Slechts in de limitatief opgesomde gevallen van artikel 12bis, §1, tweede lid, 1° tot en met 4° van de vreemdelingenwet kan die aanvraag in België worden ingediend (RvS 2 oktober 2013, nr. 224.931).

3.2.7. Uit de door de verzoekende partij ingediende aanvraag blijkt dat zij zich beroept op artikel 12bis, §1, tweede lid, 3° van de vreemdelingenwet, nu zij als reden van verblijf opgaf “*gezinshereniging*” en preciseerde “*procedure met betrekking tot ‘buitengewone omstandigheden art. 10, 12bis Paragraaf 3 wet van 15121980*”.

3.2.8. Vooreerst waar de verzoekende partij voorhoudt dat de verwerende partij totaal geen rekening heeft gehouden met het gegeven dat zij niet visumplichtig is, kan zij niet worden gevolgd. Immers blijkt uit de motieven van de eerste bestreden beslissing duidelijk dat de door de verzoekende partij aangehaalde argumenten haar en haar kinderen er niet van ontslaan te voldoen aan de bepaling van artikel 6, tweede lid van de vreemdelingenwet, dat zij en haar kinderen niet langer dan 90 dagen op een periode van 6 maanden in België mogen zijn en dat zij hieraan dienen te voldoen alvorens zij een nieuwe aanvraag tot gezinshereniging in België kunnen indienen. Aldus wordt wel degelijk rekening gehouden met het feit dat de verzoekende partij als Albanese onderdane niet visumplichtig is, doch wordt gewezen op de op haar toepasselijke regelgeving, met name artikel 6 van de vreemdelingenwet. De verzoekende partij betwist niet dat zij niet voldoet aan de voormelde bepaling. Ook uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij langer in het Rijk verblijft dan haar overeenkomstig artikel 6 van de vreemdelingenwet is toegestaan. Immers blijkt uit de stukken van het

administratief dossier dat zij op 9 oktober 2014 in het bezit werd gesteld van een aankomstverklaring, geldig van 31 september 2014 tot 19 december 2014. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij op het ogenblik van het indienen van de aanvraag om toelating tot verblijf op 7 juli 2015 reeds op illegale wijze op het grondgebied verbleef.

De verzoekende partij toont dan ook niet aan dat de verwerende partij op onredelijke wijze heeft gesteld dat de verzoekende partij en haar kinderen dienen te voldoen aan artikel 6, tweede lid van de vreemdelingenwet alvorens zij in België een nieuwe aanvraag tot gezinshereniging kunnen indienen.

3.2.9. Waar de verzoekende partij betoogt dat artikel 12*bis*, §1, tweede lid, 3° van de vreemdelingenwet, gelet op het feit dat zij niet visumplichtig is, derhalve een onnodige voorwaarde stelt door van haar te verlangen terug te keren naar Albanië met het oog op de aanvraag van een visum, dat aangezien zij geen visum dient aan te vragen, zij ook niet kan worden verplicht om wel terug te keren naar Albanië om aldaar een visum aan te vragen, dat de verwerende partij haar evident niet kan verplichten tot een feitelijke gedraging die niet noodzakelijk is, kan zij evenmin gevolgd worden.

De verplichting terug te keren naar het land van herkomst om aldaar een aanvraag te doen volgt niet uit artikel 12*bis*, §1, tweede lid, 3° van de vreemdelingenwet, doch wel uit artikel 12*bis*, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet. Artikel 12*bis*, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet somt de uitzonderingsgevallen op waarin het mogelijk is voor de vreemdeling om haar aanvraag om toelating tot verblijf op grond van artikel 10 van de vreemdelingenwet in te dienen in België bij het gemeentebestuur van diens verblijfsplaats. Artikel 12*bis*, §1, tweede lid, 3° van de vreemdelingenwet betreft slechts één van de opgesomde uitzonderingsgevallen.

De verzoekende partij lijkt te menen dat voor personen die vrijgesteld zijn van de visumverplichting, artikel 12*bis*, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet een onnodige voorwaarde stelt. Hiermee lijkt de verzoekende partij wetskritiek te uiten, waarvoor de Raad niet bevoegd is.

Voorts gaat de verzoekende partij er aan voorbij dat de eerste bestreden beslissing haar niet verplicht om terug te keren naar haar land van herkomst om aldaar een aanvraag tot het verkrijgen van een visum gezinshereniging op grond van artikel 10 van de vreemdelingenwet in te dienen, doch enkel de aanvraag om toelating tot verblijf ingediend op grond van artikel 12*bis*, §1, tweede lid, 3° van de vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard omdat de verzoekende partij niet heeft aangetoond dat er buitengewone omstandigheden zijn in de zin van voormeld artikel. In de eerste bestreden beslissing kan uitdrukkelijk gelezen worden dat indien de verzoekende partij en haar kinderen voldoen aan de verplichting van de bepaling van artikel 6, tweede lid van de vreemdelingenwet, zij een nieuwe aanvraag tot gezinshereniging in België kunnen indienen alsook dat de betrokkenen van zodra zij de aanwezigheid van maximum 90 dagen op de 180 dagen gerespecteerd hebben en eveneens voldoen aan de voorwaarden zoals bepaald in artikel 10 van de vreemdelingenwet, hun echtgenoot en vader opnieuw kunnen vervoegen om een nieuwe aanvraag in te dienen. De Raad herhaalt dat de verzoekende partij niet betwist dat zij op het ogenblik van het indienen van haar aanvraag niet voldeed aan artikel 6, tweede lid van de vreemdelingenwet en op dat ogenblik niet meer gemachtigd was tot een verblijf in het Rijk.

De verzoekende partij kan dus wel dienstig betogen dat zij als Albanese onderdane vrijgesteld is om een visum aan te vragen doch niet, gelet op het feit dat zij op het ogenblik van het indienen van haar aanvraag niet langer voldeed aan de bepalingen van artikel 6, tweede lid van de vreemdelingenwet en reeds illegaal in het land verbleef, wat zij ook niet betwist, dat zij *in casu* niet dient terug te keren en dat zij zich dus wel rechtstreeks mag wenden tot de gemeente van haar verblijf in België.

3.2.10. Gelet op het feit dat de verzoekende partij op het ogenblik van het indienen van haar aanvraag niet voldeed aan artikel 6, tweede lid van de vreemdelingenwet en op dat ogenblik niet meer gemachtigd was tot een verblijf in het Rijk, heeft zij geen belang bij haar betoog dat de redenering van de verwerende partij waar gesteld wordt dat zij niet langer dan 90 dagen in België mag blijven terwijl het indienen van een aanvraag in toepassing van de artikelen 10 en 12*bis* van de vreemdelingenwet door de lange wachttijd die gepaard gaat met de aanvraag impliceert dat zij deze periode in ieder geval overschrijdt merkwaardig is. Immers blijkt uit haar betoog - dat zij nooit een aanvraag kan indienen zonder de 90 dagen te overschrijden, dat de verwerende partij ingevolge deze onredelijke redenering iedere aanvraag kan afwijzen, dat dit evident niet de bedoeling kan zijn geweest van de wetgever, dat zij een aanvraag indiende op 7 juli 2015 en deze pas 9 maanden later na de aanvraag afgewezen werd,

dat met andere woorden, indien de verwerende partij in haar redenering moet worden gevolgd, geen enkele aanvraag door een Albanees meer kan ingediend worden bij de Belgische gemeente telkens de verwerende partij de aanvraag niet binnen de 90 dagen behandelt - dat zij meent dat een aanvraag op grond van de artikelen 10 en 12bis van de vreemdelingenwet vanuit België nooit kan geschieden indien de verwerende partij de aanvraag buiten de 90 dagen behandelt daar er slechts een 90 dagen termijn voor gemachtigd verblijf is. De verzoekende partij diende haar aanvraag echter in op een ogenblik waarop haar legaal verblijf overeenkomstig artikel 6, tweede lid van de vreemdelingenwet reeds verstreken was, aldus buiten de 90 dagen termijn, hetgeen zij niet betwist.

3.2.11. De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat de eerste bestreden beslissing niet correct of kennelijk onredelijk is.

3.2.12. De Raad stelt vast dat het proportionaliteitsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel de Raad niet toelaat het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126 520). De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt immers slechts het proportionaliteitsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen, wat niet het geval is.

3.2.13. Een schending van de door de verzoekende partij aangevoerde bepalingen en beginselen wordt niet aannemelijk gemaakt.

3.2.14. Het tweede middel is, in zoverre ontvankelijk, ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig september tweeduizend zestien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER